

Antoni Casas Ros

Almodovar Teoremi

Türkçesi: Öncel Naldemirci

Roman

*Uzam ancak bir kaza biçiminde var olur**

Bütün evrenin karmakarışık asımlardan, havada kalmalardan oluştuğunu hayal ediyorum. Bir portakal bir denklemle, bir ağaç bir kelebekle, bir gergedan bir flamenko dansçısıyla karşılaşılıyor ve ben, bütün raks eden parçacıklarımın bu rastgele karşılaşmalardan büyük bir haz alıyorum. Cisimlerin ağırlığı olmasızın, yorgunluk nedir bilmeden. Bütün eklenmeler esnek. Soylu yaşlıların, gönüllerini henüz cinsiyeti belirsiz dölütlere kaptırması mümkün. Karşılaşma şansı sonsuz kere artıyor. Her şey denkleme koyulabilir gibi. En temel toplumsal, siyasal ve ilişkisel ilkeleri alaya alacak bir eser yazabilirim: “Cisimlerin dalgalanması ve kesişmesi üzerine” mesela. Gerçek bir macera! Psikoloji sil baştan yazılabilir, kendini beğenmişlik de böylece havaya uçardı. Herhangi bir ilişkilenmeyi saniyenin binde biri kadar bile sağlamanın imkansızlığı, bütün ilişkileri bir albatrosun tüyü kadar hafif yapardı. En sonunda varlıklar yalnızlığın, mecburiyetin, kaderin, geçmişin ve geleceğin olmadığını bileceklerdi. Duyguların ve arzuların havada asılı kalmasıyla, cinsiyetler her zaman uzamla, boş bir alanla çevrili olmalarından haz duyarlardı. Filozoflar, uzmanı olmadıkları bir şey yaparlar, kendilerini daha kolayca ifade ederlerdi. Ah! İşte filozofların ve diğerlerinin çok az bildiği, benim arzuladığım hafiflik budur! Bu, bir bakıma

---

* Bölümlerin başlıkları Newton’ın *Yerçekimi Üzerine ve Cisimlerin Hareketi Üzerine* adlı eserlerinden alıntıdır. (Fransızcaya Latince’den çeviren Marie-Françoise Biarnais ve François de Gandt, coll. Tel, Gallimard, 1995.)

bir matematik cenneti olurdu. İşte vaktimi bunlara harcıyorum. Bu tarz bir hayal beni en yükseklere çıkarıyor. Güneyde Cenova Limanı'na dalarcasına bir manzaraya sahip terasımda, konyak şişesine doğru gidip gelen kolum dışında hareketsiz, yedi sekiz saat geçirdiğim oluyor.

Bu gece, sabahın üçüne doğru, daha önce hiç hissetmediğim bir neşeyle uyanıverdim. Newton'ın elma yere düşüp ona yerçekimi sezgisini verdiği zaman hissettiği sevinçle, bir beden değil bir ruhun otobiyografisini yazacağım. Öyle görünüyor ki, Newton, Voltaire tarafından ortaya atılan bu elma hikayesinden hiç bahsetmemiş ama bunun çok önemi yok. Yerçekimi, bir cismin öteki bir cisme uyguladığı çekim, nesnelere beklenmedik karşılaşmaları, mesela bir arabanın bir ağaca çarpması, hayatımın gidişatını değiştiren şeyler oldu.

On beş yıldır beni kimse görmedi. İnsanın bir hayatı olması için bir yüz gerekir. Benim yüzüm bir kazada parçalandı ve her şey bir gecede, yirmi yaşında duruverdi. Newton'la da ilk karşılaşmam böyle oldu. O zamandan beri de, kendimi tutkuyla okumaya verdim, doğrusu yapacak başka bir şeyim yoktu. *Yeni Hayat'tan* Vahşi Detektifler'e*** kadar hiçbir otobiyografik yazıyı kaçırmadım. Otobiyografiler, Latin Amerika, İspanyol ve Katalan Edebiyatları'nın hâkim olduğu kütüphanemde önemli bir yer tutuyor. Şairlerle alıp veremediğim bir şey yok. Juarroz'a inanılmaz bir bağlılık duyuyorum. Birkaç yıldır yazma arzusuyla coşuyor, sanki yazdıklarım, kütüphanemdeki iki kitabın arasına girsin istiyordum. Casanova ile Celan arasına mesela. Ama batıl bir inanç beni alıkoymuştu. Yüzü olmayan bir adam, belgisiz bir zamirdir.

Bir otobiyografi, dolu dolu bir hayatın hikayesi gibi görünür. Olaylar silsilesi. Bedenin zaman ve mekanda yer değiştirmeleri. Maceralar, başarısızlıklar, sevinçler, acılar ve son. Benim ger-

---

* Vita Nova, Dante. (ç.n.)

** Metindeki orijinal adı *Déetectives sauvages*, Roberto Bolaño. (ç.n.)

çek hayatımsa bir sonla başlıyor. Her şeyin oracıkta biteceğini bilmediğiniz zaman, yirmi yılın esamesi okunmaz. Gene de ilk romanımda aşklarımı, önemsiz dertlerimi, heyecanlarımı, sarhoş gecelerimi anlatmak gayesinde değilim. Jackson Pollock'un ya da Newton'ın hayatını okumak da istemiyorum artık. Başka bir şenliğin, kutlamanın boş alanın merkezinde nasıl bulunabileceğini anlamak, sadece bunu anlamak için yazıyorum.

Başlarda doktorlara inandım, ama estetik cerrahi yüzümü kübist tarzından kurtaramadım. Picasso yüzümü görseydi ben-den nefret ederdi herhalde, çünkü onun buluşunun hayattaki karşılığıyım. Dalí'nin evrenin merkezi dediği Perpignan Garı'nda Picasso'nun beni görmüş olabileceğine bile inanılabilir. Bir insana bir yüzü düşündürecek, titremiş bir fotoğrafım ben. Kazadan beri, canavarlara karşı ilgisini bildiğimiz çocuklar dışında kimse yüzüme üç saniyeden fazla bakmadı.

O gece, araba bir çınara çarptığında Sandra öldü. Onun teni, kendi tenimde hissettiğim son ten, onun bakışı gözbebeklerimi büyüten son aşk dolu bakış oldu. Sandra kafasını sağ bacağıma yaslamak için emniyet kemerini çözdüğünde, yola bir geyik çıkı-verdi. Geyik farların ışığıyla adeta hipnotize olmuş gibiydi, tıpkı benim onun efsanevi belirişiyile hipnotize olmam gibi. 4L'nin* direksiyonunu öldürücü bir şekilde yana çevirdim. Sarhoştuk, matematik bölümünden mezuniyetimi kutlamaktan dönüyorduk. Komadan çıktığımda yeni bir hayat başlamıştı. Uzun bir yalnızlık tecrübesi beni bekliyordu, tüm bunlar, burnundan buharlar çıkararak ormandan fırlamış bir geyik yüzünden olmuştu.

Başarılı olmak için gereken her şeye sahiptim. Hocalarım çok parlak bir geleceğim olduğunu söylüyordu, matematiğe olan yatkınlığım, seviyemin çok daha üstündeki şeyleri anlamamı sağlıyordu. Şimdi internet üzerinden matematik dersleri veriyor ve küçük muhasebe işleri yapıyorum. Bu da bana yüzümü göstermeden hayatımı devam ettirme olanağı sağlıyor.

---

* Fransa'da 1961 ve 1994 arasında 8 milyon adet satılan Renault 4'ün kısaltması. (ç.n.)